

Η 7η Οκτωβρίου 2023 σηματοδότησε την έναρξη μιας τραγωδίας που κανείς δεν μπορεί να προβλέψει την κατάληξή της. 1.200 Ισραηλινοί σφαγιάστηκαν στην κυριολεξία από έναν στρατό μιας τρομοκρατικής οργάνωσης, που χωρίς την επέμβαση των αρχών ασφαλείας δεν θα δίσταζε να σκοτώσει πολλούς περισσότερους.

Αποτρόπαιες εικόνες βίας, σφαγές βρεφών και παιδιών, δολοφονίες, βιασμοί, εμπρησμοί, αρπαγή ομήρων. Το μεγαλύτερο πλήγμα που δέχθηκε ο Εβραϊκός λαός μετά το Ολοκαύτωμα!

Το Ισραήλ δεν είχε άλλη επιλογή από το να διεξάγει έναν πόλεμο με σαφείς στόχους: Εξολόθρευση του στρατού της Χαμάς, εξουδετέρωση της εξουσίας της, απελευθέρωση των ομήρων που κρατούνται στα έγκατα της Γάζας.

Το Ισραήλ, όπως κάθε ευνομούμενο κράτος, είχε καθήκον να διασφαλίσει την ευημερία των πολιτών του και να αποτρέψει κάθε ενδεχόμενο επανάληψης της σφαγής της 7ης Οκτωβρίου.

Έπρεπε ταυτόχρονα να ανακτήσει την ισχύ αποτροπής που διέθετε απέναντι σε κάθε εχθρικό στρατό, του Ιράν ή της Χεσμπολά, που επιβουλεύεται την ίδια την ύπαρξή του και απειλεί την ασφάλεια των πολιτών του. Λίγοι ήταν αυτοί που αμφισβήτησαν τη νομιμότητα των στόχων αυτών και πράγματι η διεθνής κοινή γνώμη στη μεγάλη της πλειοψηφία αναγνώρισε το δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα.

Το μεγαλείο της Ισραηλινής κοινωνίας

Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις ήταν απαραίτητες για τρεις βασικούς λόγους: Να διασφαλιστεί η επιστροφή και η ευημερία των κατοίκων του Νοτίου Ισραήλ, να ασκηθεί πίεση στη Χαμάς ώστε να συμφωνήσει στην απελευθέρωση 110, εκ των 253, ομήρων το Νοέμβριο και βεβαίως για να σταλεί ένα μήνυμα προς τη Χεσμπολά να μην θεωρήσει ότι στα νότια σύνορα του Λιβάνου υπάρχει ένα κράτος που μετά την 7η Οκτωβρίου μπορεί εύκολα να ηττηθεί.

Και πράγματι, έξι μήνες μετά, ο Ισραηλινός στρατός κατάφερε καίρια πλήγματα στη στρατιωτική υποδομή της Χαμάς, κατέστρεψε σήραγγες πολλών χιλιομέτρων που διέσχιζαν τη Γάζα και έφθαναν στο Νότιο Ισραήλ, και βεβαίως επιτελικές θέσεις και στρατηγεία που ήταν εγκατεστημένα σε νοσοκομεία και σχολεία.

Η Ισραηλινή κοινωνία επέδειξε αξιοθαύμαστη συνοχή, υπερβαίνοντας τις συγκρούσεις που την είχαν διχάσει πριν την 7η Οκτωβρίου με αφορμή τη δικαστική ανατροπή που επιχείρησε η κυβέρνηση Νετανυάου. Χιλιάδες εθελοντές στα μετόπισθεν υποστήριξαν την προσπάθεια ενός στρατού που προέρχεται από τα ίδια τα σπλάχνα της κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που αφογκράζεται την αγωνία και την ανησυχία των οικογενειών των ομήρων και αγωνίζεται και απαιτεί από την κυβέρνηση να κάνει τα πάντα για την απελευθέρωσή τους.

Μια κοινωνία που στέκεται δίπλα στους ξεριζωμένους κατοίκους από το Βορά και το Νότο, δίπλα στους τραυματίες ενός σκληρού πολέμου απέναντι στη τρομοκρατία. Μια κοινωνία, που δεν διστάζει να καταγγέλλει κυβερνητικές αποφάσεις, να διεκδικεί την απόδοση ευθυνών ακόμη και την ώρα του πολέμου. Όπως έγραψε ο Ισραηλινός αρθρογράφος Ναντάβ Εγιάλ, στο Ισραήλ υπάρχει μια ηρωική κοινωνία με μικρούς ηγέτες!

Η αποτυχία

Ένας πόλεμος όμως δεν κερδίζεται μόνο στα πεδία των μαχών. Κερδίζεται και στο πεδίο της πολιτικής και της διπλωματίας, συμμαχώντας με περιφερειακούς και παγκόσμιους παίκτες. Κερδίζεται στο επίπεδο του στρατηγικού σχεδιασμού για την επόμενη μέρα του πολέμου. Σε όλα αυτά τα επίπεδα, η Ισραηλινή κυβέρνηση κατέγραψε μια μεγάλη αποτυχία.

Γιατί; Μα γιατί η Ισραηλινή κυβέρνηση αρκέστηκε μόνο στην εξουδετέρωση της Χαμάς χωρίς να κτίζει ταυτόχρονα γέφυρες με τοπικούς Παλαιστινιακούς παράγοντες που θα μπορούσαν να αναπληρώσουν το κενό εξουσίας.

Αντίθετα, οι διατυπώσεις κορυφαίων υπουργών, αλλά και του ίδιου του Ισραηλινού πρωθυπουργού, δημιουργούσαν την εντύπωση ότι το Ισραήλ θέλει να ανακαταλάβει τη Λωρίδα της Γάζας από την οποία αποχώρησε το 2005 και να εγκαταστήσει εκ νέου ένα καθεστώς κατοχής.

Και όλα αυτά παρά τις προειδοποιήσεις της στρατιωτικής ηγεσίας ότι αυτό θα ήταν ολέθριο λάθος για την ίδια την ασφάλεια του Ισραήλ. Οι ανοησίες ακροδεξιών υπουργών της Ισραηλινής κυβέρνησης απλά ενίσχυαν τη διεθνή απομόνωση του Ισραήλ. Η Χαμάς αξιοποίησε την Ισραηλινή αναβλητικότητα στη λήψη πολιτικών αποφάσεων για το μέλλον της περιοχής.

Η αντιπαράθεση του Ισραηλινού πρωθυπουργού με τον πρόεδρο Μπάϊντεν ενισχύει την άρνηση της Χαμάς να δεχθεί συμβιβασμό για την απελευθέρωση των ομήρων. Διότι όσο αυξάνεται ο πόνος του τοπικού πληθυσμού τόσο αυξάνεται η διεθνής πίεση που ασκείται στο Ισραήλ για κατάπαυση του πυρός, έτσι ώστε να επιτευχθεί η ανασυγκρότηση των δυνάμεων

της. Αντί δηλαδή να πιέζεται η Χαμάς να απελευθερώσει τους ομήρους άνευ όρων, αυξάνεται η πίεση προς το Ισραήλ, όχι μόνο για κατάπαυση πυρός αλλά για αποχώρηση από τη Γάζα.

Ο Νετανιάχου επιλέγει την αντιπαράθεση με τους Αμερικανούς προκειμένου να διασφαλίσει τη συνέχιση της υποστήριξης που του παρέχουν οι ακροδεξιοί εταίροι του στη κυβέρνηση, πλήττοντας με το τρόπο αυτό τη διεθνή θέση του κράτους του Ισραήλ.

Η τραγωδία

Τι έκαναν οι σκαπανείς του Εβραϊκού κράτους; Η μάλλον τι δεν έκαναν; Δεν ασχολήθηκαν με την εκδίκηση για το Ολοκαύτωμα. Επεδίωξαν τη σύλληψη των εγκληματιών αλλά μερίμνησαν να δημιουργήσουν μια ασπίδα για τον Εβραϊκό λαό ώστε να μην ξανασυμβεί... Ασχολήθηκαν με το μέλλον, με τη διαμόρφωση μιας καλύτερης μέρας με τη διαρκή προσδοκία για την επίτευξη μιας συμφωνίας ειρήνης με τους Άραβες γείτονες τους.

Σήμερα, σχεδόν 76 χρόνια από την ανεξαρτησία του, το Ισραήλ συνεχίζει να διεξάγει έναν αγώνα επιβίωσης απέναντι σε ένα εχθρό που επιδιώκει την εξόντωση των πολιτών του. Η Ισραηλινή κυβέρνηση, σε αντίθεση με τους σκαπανείς, δεν έχει κανένα σχέδιο που να περιλαμβάνει μια πρόταση συμφωνίας ειρήνης με τους Παλαιστίνιους. Και από την άλλη πλευρά, η λέξη «Ειρήνη» με το Ισραήλ, παραμένει ύβρις στην πολιτική ορολογία των Παλαιστινίων. Αυτή είναι η τραγωδία της περιοχής!

Πηγή: [LIBERAL](#), 9.4.2024